

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 666/2016
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Д.К. из Београда, чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Секретаријат у Београду, Одељење унутрашњих послова Нови Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3941/14 од 07.04.2015. године, у седници већа одржаној 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду Р4 103/15 од 05.02.2016. године за одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3941/14 од 07.04.2015. године, као изузетно дозвољеној на основу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09) у делу којим је потврђена првостепена пресуда.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 999/11 од 11.07.2011. године у делу којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника за период почев од јула 2006. године, до закључно са јуном 2007. године, са припадајућом законском затезном каматом и за накнаду парничних трошкова и пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3941/14 од 07.04.2015. године, исправљена решењем од 15.07.2015. године, у делу којим је потврђени наведени део првостепене пресуде и предмет се **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 999/11 од 11.07.2011. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника за период од 01.12.2003. године до

01.07.2007. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведене у изреци пресуде.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3941/14 од 07.04.2015. године, исправљеном решењем од 15.07.2015. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду у делу изреке, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника за период од 01.12.2003. године до 30.06.2006. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке је потврдио првостепену пресуду у осталом делу изреке и жалбу тужиоца у том делу одбио као неосновану. Ставом трећим изреке је одбацио захтев тужиоца да се обавеже тужена да му плати трошкове првостепеног парничног поступка и законску затезну камату на те трошкове, као недозвољен, а ставом четвртим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби у износу од 36.000,00 динара.

Тужилац је против одбијајућег дела и одлуке о трошковима поступка изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р4 103/15 од 05.02.2016. године Апелациони суд у Београду је допустио ревизију тужиоца у односу на став први и други изреке другостепене пресуде у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд је, без обзира што вредност предмета спора у конкретној правној ствари не би дозвољавала изјављивање ревизије по члану 394. ЗПП, прихватио предлог Апелационог суда у Београду, у делу којим је правноснажно одбијен тужбени захтев за исплату неисплаћене накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника за период почев од јула 2006. године до закључно са јуном 2007. године, да је у конкретном случају ревизија тужиоца изузетно дозвољена ради потребе уједначавања судске праксе на основу члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), због различитог одлучивања апелационих судова о праву полицајаца и овлашћених службених лица на увећање плате због рада у време државних и верских празника, рада ноћу и прековременог рада.

С обзиром на наведено, Врховни касациони суд је испитао нижестепену пресуду у наведеном делу у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У оступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, као радник тужене, решењем од 21.10.2005. године распоређен са датумом 01.11.2005. године на радно место полицајца у Полицијској станици (прва категорија) у Одељењу унутрашњих послова Нови Београд, Секретаријат у Београду и да је стекао звање млађег водника. Према налазу и мишљењу судског вештака, плата тужиоца је већа од плате упоредног радника В.Ј., која је распоређена на радно место писарнице и архиве у ОУП Раковица, а већа је из разлога што је коефицијент у вредновању плате тужиоца већи од коефицијента упоредног радника (додатни коефицијент тужиоца 7,34, а додатни коефицијент овог упоредног радника је 4,61).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени суд је мишљења да тужилац неосновано потражује накнаду за прековремени и ноћни рад и рад у време државних и верских празника у назначеном периоду, с обзиром да се у овом периоду примењују одредбе Закона о полицији и Правилник о платама радника МУП-а од 26.06.2006. године, у ком периоду је тужиоцу увећање због назначених нередовности исплаћено кроз увећани коефицијент. Наведено потврђује упоредна анализа између додатног коефицијента тужиоца и упоредног радника.

Врховни касациони суд је мишљења да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву за накнаду за прековремени и ноћни рад и рад у време државних и верских празника који су нерадни дани, погрешно примењено материјално право у наведеном делу, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Одредбом члана 146. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 101/05), који је био на снази у периоду за који тужиоци потражују разлику зараде, прописано је да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијената у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла. Висину коефицијента, из става 1. овог члана, утврђује министар, актом о платама запослених у Министарству, уз сагласност Владе (члан 146. став 3. истог Закона). Због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе посла, рада на дан празника који је нерадан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурства приправности и других видова нередовности у раду, чланом 147. став 1. истог Закона је прописано да се запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су од 30-50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог Закона. Одредбом члана 147. став 2. истог Закона, прописано је да уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50 %. Правилником о платама запослених у МУП од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр.92/11),

немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 % до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, сама садржина одредбе члана 147. Закона о полицији указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника, из чега произлази да приликом утврђивања да ли је тужиоцима већ увећана плата по овом основу, упоредни радник може бити полицајац који има статус овлашћеног службеног лица и обавља послове радног места за које је предвиђена иста школска спрема, а нема изразите нередовности у раду. Стога, упоредни радник по овом основу не може бити намештеник, односно возач, дактилограф, хигијеничар, већ полицајац као овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као тужиоци, али који нема нередовности у раду.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право када је околност да ли је тужиоцу већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника, утврђена стављањем у сразмеру коефицијента тужиоца са коефицијентом референта коме је по основу платног разреда и радног места већ одређен знатно нижи коефицијент за обрачун плате.

На овај начин, побијаном одлуком је о основаности тужбеног захтева тужиоца у овом делу одлучено уз погрешну примену материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено, па је Врховни касациони суд применом члана 407. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити чињенично стање у складу са примедбама из овог решења и уз правилну примену материјалног права донети нову и закониту одлуку о овом делу тужбеног захтева.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**